

[Finansministeren.]

anbefale forslag til lov om forældelse af visse skattekrav, således som dette er vedtaget af det andet høje ting ved tredje behandling den 24. maj.

Det drejer sig om de krav på skatteefterbetaling og skattebøder, der hidrører fra den såkaldte pengeombytningslov af 22. juli 1945. Medens der ved almindelige skattekrav gælder en forældelsesfrist på 5 år, har man allerede tidligere forlænget denne frist til 7 år for disse kravs vedkommende, idet man måtte regne med, at der ville gå lang tid, inden alle de pågældende skattesager kunne være færdigbehandlet. Man havde til gengæld håbet, at de kunne være færdigbehandlet allesammen, inden de 7 år var udløbet, hvilket jo sker i denne sommer. Der er imidlertid fornylig kommet et par højesteretsdomme, som betyder, at nogle sager, der angår revisionsudvalget for tyske betalinger, kan medføre en revision af beregningerne af tilsvaret efter loven af 1945, og det gør, at man ikke kan være sikker på at have færdigbehandlet i hvert fald disse sager indenfor 7 års fristen. Derfor er det fundet rimeligt at forlænge fristen yderligere med 3 år, således at den samlede frist bliver 10 år mod 5 år for andre skattekrav.

Alfred Kristensen: På mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Bovbjerg: Jeg kan tilsige mit partis støtte til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Begrundelsen for at forlænge loven er jo, at en del sager ikke har kunnet gøres færdige, fordi de falder ind under revisionsudvalget for tyske betalinger. Det er klart, at disse sager skal slutes, og at fristen skal forlænges for deres vedkommende, men jeg går ud fra, at der ved administrationen af loven kun tages sager af denne art op til behandling, efter at den nugældende frist er udløbet.

Jeg skal iøvrigt anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i dette høje ting.

Malchau: Normalt må 5 år være tilstrækkeligt som forældelsesfrist for det offentlige krav på skatter, og man må være noget betænkelig ved at gå op til en frist på 10 år; men det må jo erkendes, at vanskeligheder ved at få sagerne vedrørende efterbetalinger efter pengeloven færdigbehandlet er tilstede, ikke mindst efter de omtalte højesteretsdomme, der

jo vil sinke revisionsudvalgets færdigbehandling betydeligt.

Jeg vil gerne sige et par ord om det samme spørgsmål, som det ærede medlem hr. Bovbjerg var inde på. Jeg går ud fra, at denne forlængelse af forældelsesfristen — selvom den formelt er generel — kun vil blive anvendt overfor sager, der behandles i revisionsudvalget, men altså ikke i almindelighed overfor efterbetalingssager. Det er et ret vigtigt og afgørende spørgsmål, og jeg vil gerne bede den højtærede finansminister bekræfte denne min opfattelse.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling og vedtagelse.

Gudiksen: Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Også jeg vil være interesseret i den højtærede finansministers svar på det spørgsmål, der er stillet af de to ærede foregående talere.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje, hvormed de har modtaget lovforslaget.

Hvad angår det spørgsmål, der er rejst af et par af de ærede ordførere, skal jeg sige, at jeg naturligvis ikke har noget detailleret overblik over, hvilke sager der endnu ikke er afgjort, og derfor kan jeg ikke give noget bestemt tilsagn om, at denne forlængede frist ikke vil blive aktuel for andre sager end dem, der tangerer revisionsudvalgets arbejde. Jeg er imidlertid klar over, at det er ønskeligt ikke at udnytte en forlænget forældelsesfrist mere end absolut nødvendigt, og skal gøre, hvad jeg kan, for at mindelsen af den begrænses i hvert fald mest muligt til sager af den nævnte karakter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1951 til 31. marts 1952.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1633).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg skal tillade mig overfor det høje ting